

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
စာပေနှင့် ဓာတ်ပုံ

မေတ္တာစုံစုံ

(လုံခြုံရေးအတွက်)

ပြန်လည်

(၁)

ဒီနေ့ကို ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နီဝင်ဘာရက်စွဲတစ်ခုလို့ ပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ဆိုကြပါစို့။ မြူတွေကလည်း သိပ်မအေးလှတဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်ကာလ ကို ပုံဖော်ဖို့ တာဝန်ယူထားဟန် တူပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး နှင်းမြူတွေနဲ့ ပိန်းပိတ်နေရဲ့ ။ ရှေ့ဆယ်ပေကျော်ကျော် အကွာအဝေး လောက်ဆိုရင် မြင်ကွင်းက မသဲကွဲချင်တော့ဘူး။

မြေနီလမ်းသွယ်လေးရဲ့ ထိပ်မှာ ရှိတဲ့ ဗာဒီပင်အိုကြီးကို အခုလို မှန် ရီရီနဲ့ မထင်မရှားမြင်ရရင် သူက သဘောကျလေ့ရှိတယ်။ သူဆိုတာက ‘ရန်မျိုး’ပါ။

ရန်မျိုးဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ မသိတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒီ ကောင်က နည်းနည်းစွာတယ်။ လူမိုက် မဟုတ်ပေမယ့် ရန်ဖြစ်တတ်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ခုခုမဖြစ်လိုက်နဲ့ ၊ ဖြစ်လိုက်ရင် သူပဲ။ အမြဲလိုလို ပြဿနာကို မီးထွန်းပြီး လိုက်ရှာနေတဲ့ ကောင်မျိုးပေါ့။

သူ့ရဲ့ အခြားအကျင့်တစ်ခုကတော့ အရမ်းနောက်ပြောင်တတ်တာပါပဲ။ သူက တခံဏ်ပုတ္တိဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို နောက်ပြောင်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် လည်း အရပ်က သူ့ကို တော်တော်နဲ့ မေတ္တာမပျက်တာလို့ ရန်မျိုးက ခံယူထားပါသေးတယ်။

အဲဒါကလည်း အမှန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရန်မျိုးရဲ့ စနောက် ကျီစယ်ခံရသူတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ ရှက်ပြီးလေးပြီးပြီး ကျေနပ်ခွင့်လွှ

တ်လိုက်ကြတာ များ ပါတယ်။တချို့တလေကတော့ ခံပြင်းဒေါသထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲတတ်ကြတာပေါ့လေ။ အထူးသဖြင့် အပျိုကြီးတွေနဲ့ အပျိုပေါက်စ ချာတိတ်မလေးတွေဟာ ရန်မျိုးကို ပေါက်ကွဲနေကျ ဖောက်သည် တွေပါ။

အခုလည်း ဆောင်းနှင်းမြူတွေ စိုးမိုးထားတဲ့ နိုဝင်ဘာနံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ လမ်းထိပ်က ရီရီဝေဝေနဲ့ ဗာဒံပင်အိုကြီးကို ရန်မျိုးတစ်ယောက် အရသာခံပြီး ငေးကြည့်နေတုန်း...

“ဟဲ့...ရန်မျိုး”

ရုတ်တရက် နောက်ကနေ ခေါ်လိုက်တဲ့ မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာပေါ် ဒေါသတွေ မှောက်ကျထားတဲ့ အပျိုကြီး မဆွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ကြည့်ရတာ သူ့ကို တော်တော် တင်းမာနေပုံပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရန်မျိုးက လူလည်မဟုတ်လား၊ မဆွေရဲ့ ပုံကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာ ကိုပါ သူက တန်းသိပြီးသား။ မဆွေကို ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့...

“ဟီးဟီး...နေကောင်းတယ်နော် မဆွေ”

သူ ဘယ်လိုပြောပြော အပျိုကြီးမဆွေကတော့ ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရန်မျိုးကို စိုက်ကြည့်နေဆဲပါ။ ရန်မျိုးကလည်း သူလုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ပါတယ်။

“မဆွေတို့ များ သွေးကြီးလိုက်တာနော်...ဒီလောက် ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်နေတာတောင် ပြန်ပြီး အသိအမှတ်ပြုဖော် မရဘူး”

“ရန်မျိုး...နင်...နင်က အခုမှ ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

အပျိုကြီးဒေါသဆိုတော့လည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ ပေါက်ကွဲသံစဉ်ကို ကီးအပြည့်နဲ့ ပေါ့။ အင်းပေါ့လေ...ရန်မျိုးလုပ်ပုံက ပေါက်ကွဲမယ်ဆိုလည်း ပေါက်ကွဲသင့်တယ် မဟုတ်လား။

“ဘာများ ပါလိမ့် မဆွေရယ်...ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ ပါ”

ရန်မျိုးက လေပြေလေးနဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အဲဒီလိုလုပ်လေ မဆွေက ပိုပြီးဒေါက်နီလေပဲ။

“နင်နော်...ဟင်း...ဟင်း”

“ဪ...ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါမဆွေရယ်။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း သားချင်းတွေပဲဥစ္စာ”

“အေး...အဲဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ ပြောမယ်ဟေ့ ပြောမယ်။ ကဲ...ကြည့်စမ်း...အဲဒါ ဘာလဲ”

မဆွေက စာတစ်စောင်ကို ရန်မျိုး မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒါကို ရန်မျိုးက...

“အာ...မဆွေကလည်း ပြောမယ်ဆိုပြီး၊ အဲဒီလိုကြီး မပြပါနဲ့ ဗျာ”

“အမ်...”

သူ့စကားကြောင့် မဆွေခမျာ ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိရလောက်အောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရှာပါတယ်။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ ကောင်က အဲဒီလို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ လူလည်လိုက်ကျတတ်တဲ့ ကောင်မျိုးပါ။

ဒါပေမဲ့ မဆွေကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ရန်မျိုးလိုကောင်မျိုးကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန် ကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတာ အထာပေါက်ပြီးသား။ နောက်တစ်ချက်က အပျိုကြီးပီပီ လက်ရဲတယ်။ အဲ...

တစ်မျိုးထင်ပြီး လျှောက်တွေးမနေနဲ့ ။ မဆွေ လက်ရဲပုံက ဒီလိုပါ။
ရန်မျိုးရဲ့ နားရွက်ကို မဆွေက ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်တာကို ပြော
တာ။

“အားလားလား...နာလိုက်တာဗျာ။ မဆွေက လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းပဲ
။ မဆွေကို ကျွန်တော်က ဘာများ ...လုပ်မိလို့ တုန်း”

“ဟင်...ဘာလုပ်မိလို့ တုန်း ဟုတ်လား။ နင် မနေ့က ငါ့ကို မီးမီးရှေ့
မှာ သောက်ရှက် ခွဲသွားတာလေ...မေ့သွားပြီလား”

“အဲဒီတုန်းက မဆွေကို ‘အကောင်အို’က စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ လာ
ပေးတာလေ။ ကျွန်တော့်မှာ ...ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ”

ရန်မျိုးပြောတဲ့ အကောင်အိုဆိုတာ အစ်ကိုအောင်လို့ သူတို့ ခေါ်တဲ့
လူပျိုသိုးကြီး ‘အောင်ကြီး’ ကို ပြောတာပါ။ ရန်မျိုးက အဲဒီလိုပဲ ခင်တဲ့
လူရဲ့ နာမည်တွေကို ပြောင်းပြန်ခေါ်လေ့ရှိတယ်။ ဥပမာ မြတ်သူ ဆိုရင်
‘မြူသပ်’၊ ဗိုလ်တွတ်ဆိုရင် ‘တွတ်တို’...။

“ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲဆိုတာကို သိချင်ရင် နင်ပေးသွားတဲ့ စာကို နင်
ပြန်ဖတ်ကြည့်...ရော...”

မဆွေက ရန်မျိုးရဲ့ နားရွက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ စာကို ထိုးပေးတယ်။
ရန်မျိုးက ပြောတယ်။

“မဆွေ ဖတ်ကြည့်ဆိုလည်း ...ဖတ်ကြည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်
နားရွက်ကို လွှတ်တော့ဗျာ...နာလှပြီ”

ဒီတော့မှ မဆွေလည်း မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး အင်တင်တင်နဲ့ သူ့နား
ရွက်ကို ပြန်လွှတ် ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျား...၊ ရန်မျိုး
အီစလန်ဝေပြီး ညည်းမယ်ဆိုလည်း ညည်းလောက်စရာပဲ။ မဆွေ လိမ်

ဆွဲထားတဲ့ နားရွက်လေးဆိုတာ နီရဲတွတ်နေတာကိုး...။

ရန်မျိုးက မဆွေပေးလိုက်တဲ့ စာကို ခပ်တည်တည် ဖွင့်ဖတ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီစာ ထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာ သူသိပြီးသားပါ။ ဘယ်မသိရှိမလဲ...မနေ့က သူကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တဲ့ စာပဲ ဥစ္စာ။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ က ရှိသေးတော့ ဒီလိုပဲ ဖိန့်ရတာပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ စာက သူ မဆွေကို မနေ့တုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ စာပါပဲ။ အဲဒါကို ရန်မျိုးက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး အခုမှ ဖတ်ဖူးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖတ်တယ်။ ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာ ပဲ။ မဆွေက သူ့အမူအရာကို အကဲခတ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဖတ်ပြီးတော့ ရန်မျိုးက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်တယ်။

သူက ချက်ချင်း အံ့သြအားနာသွားတဲ့ ပုံမျိုး ဖမ်းလိုက်တယ်။ နဖူးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်ပြီး...

“ဟာ...သွားပြီ...။ ကျွန်တော်တော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာ ပါပဲ မဆွေရယ်... တကယ်ပါ။ မဆွေကို အရမ်းအားနာတာပဲ၊ သိလား။”

“မသိဘူး...။ ငါသိတာတော့ နင့်ကို သတ်ပစ်ချင်တာပဲ သိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မဆွေရယ်...ကျွန်တော့်အပြစ်က သေသင့်ပါတယ်။ အမှန်တကယ်က ကျွန်တော် ပေါ့လျော့မိလို့ စာချင်းမှားသွားတာပါ။ အကောင်အို ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ စာက အိမ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို...အခု ဒီစာက ဘာလဲ”

“ဪ...ဒါလား...။ ဒါက ကျွန်တော် မြူသပ်တို့ ၊ ဘွတ်တိုတို့ နဲ့ သင်္ကြန်ကျရင် သံချပ်တိုင်မလို့ ရေးထားတာပါ မဆွေရဲ့ ”

“ဘာဆိုလို့ လဲ...အခုမှ ဆောင်းဝင်ခါစ ရှိသေးတယ်။ သင်္ကြန်ရော

က်ဖို့ ဆိုတာ အဝေးကြီး။ နင်...ငါ့ကို မလိမ့်တပတ် လာမလုပ်နဲ့ နော် ရန်
မျိုး။ နင်ရေးထားတဲ့ ဟာက ငါ့ကို စောင်းပြီးရေးထားတာ”

မဆွေစကားအဆုံးမှာ ရန်မျိုးက စိတ်ထဲကနေ ‘မှန်လိုက်တာ’လို့
တွေးလိုက်ပါတယ်။ မှန်မှာ ပေါ့...သူက မဆွေကို တည့်တည့်ကြီး ကစ
ထားတာပဲဥစ္စာ...။

ရေးထားတဲ့ စာကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ...။

‘ယောက်ျားကျတော့ လိုချင်တယ်။ ထမင်းကျတော့ မချက်တတ်ဘူး
...လင်တရူး...လင်တရူး တဲ့ ။ မသိရင်တော့ သူပြောသလို သံချပ်လိုလို
ဘာလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဆွေက အပျိုကြီးဆိုတော့ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တယ်
ဆိုပြီး ဒေါဖောင်းတာပေါ့။ ရန်မျိုးက မဆွေရဲ့ ဒေါသကို အခုလို နှစ်သိမ့်
ရှာပါတယ်။

“မဆွေရယ်...မဆွေကို စောင်းပြီးရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ ယောက်ျားတွေကိုလည်း ပြန်ပြီး နှိပ်ထားတဲ့ အကြောင်းပါပါတယ်ဗျ
...”

“ဘယ်မှာ ပါလို့ လဲဟဲ့”

“ရော်...မဆွေကလည်း စိတ်ချည်းပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာလည်း ဆုံး
အောင်နားထောင်ပါဦး။ အဲဒီဟာက မရေးရသေးဘူးဗျ။ တကယ်က
‘မိန်းမကျတော့ လိုချင်တယ်...အလုပ်ကျတော့ မလုပ်ချင်ဘူး...မယားတ
ရူး...မယားတရူး’လို့ ရေးဖို့ ကျန်နေသေးတတ် မဆွေရဲ့ ။ အခုဟာက...
စာချင်းမှားသွားလို့ ပါ”

အပျိုကြီးမဆွေက မယုံသင်္ကာဟန်နှင့် စကားကို ထောက်ပေးလိုက်
တယ်။

“အဲဒီတော့...”

“အကောင်အိုစာက အိမ်မှာ တကယ်ရှိပါတယ်။ မဆွေကို မနက်ဖြန် ကျရင် ကျွန်တော် ယူလာပြမယ်”

“အေး...ဟုတ်ရင်တော့ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ မနက်ဖြန်ကျရင် သေဖို့ သာပြင်ထား...။ အဲဒီ နင့်အကောင်အိုရဲ့ လက်ရေးကို ငါ အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးတယ်...သဘောပေါက်လား”

မဆွေစကားကြောင့် ရန်မျိုးလည်း နည်းနည်းတော့ ဖျားသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... အကောင်အိုလက်ရေးကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ဖူးတယ် ဆိုတာကိုး။ ဘယ်လိုဖတ်ဖူးတယ်တော့ သူလည်း မသိဘူးပေါ့။ သူက မဆွေ လူရှိန်အောင် တမင်လျှောက်ပြောနေတာပါလို့ တွေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရန်မျိုးက မှ င်သေသေနဲ့ ...

“စိတ်ချပါ မဆွေရဲ့ ...။ မနက်ဖြန်ကျရင် မဆွေကို အကောင်အိုပေး ထားတဲ့ စာ တကယ် ယူလာပြပါမယ်”

“အေးပါ...အေးပါ...။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြီး မဆွေက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ရန်မျိုးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ပြီးပြီးပြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ နီဝင်ဘာမနက်ခင်းရဲ့ မြူနှင်းတွေဟာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပြိုကွဲစပြုနေပြီ။

မနက်ဖြန် မဆွေဆီ စာအချိန်မီ ပေးနိုင်ဖို့ ဒီနေ့ကတည်းက သူ ဘာ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရန်မျိုးက သဘောပေါက်ပြီးသား မဟုတ်လား။ သူက လူလည်ပဲ...။ ပြီးတော့...လူနောက်...။

(၂)

အဲဒီညနေမှာပဲ အကောင်အိုဆိုတဲ့ လူပျိုသိုးကြီးဆီ ရန်မျိုးက အားရ ဝမ်းသာနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ရောက်လာတယ်။ အကောင်အိုက သူ့ထုံးစံအ တိုင်း ညနေခင်းစည်းစိမ်ကို ဘီအီးတစ်လုံးထောင်ပြီး စတင် ခံစားနေပါပြီ။ အကောင်အိုက တစ်ယောက်တည်း ချနေတာ။ ရန်မျိုးကိုမြင်တော့ အောင်ကြီး(ခေါ်) အကောင်အိုတစ်ယောက် စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ...သူက အခုမှ စ၊ သောက်ခါစပဲ ရှိသေးတာ။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့ကို ဦးနှောက်စား မှာ စိုးရိမ်တာပေါ့။

ရန်မျိုးက အကောင်အို သောက်နေတဲ့ ကိုယောလှဘုံဆိုင်ထဲကို လောလော၊ လောလောနဲ့ ဝင် လာပြီး သူ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်ရန်မျိုး...ဘာဖြစ်လာတာလဲကွာ...။ မောကြီးပန်းကြီးနဲ့”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပါ အကောင်အိုရာ...အကောင်အိုအတွက် ဝမ်း သာစရာသတင်းကို သယ်ဆောင်လာရတာကိုးဗျ။ ပြောချင်လွန်းလို့ အမြဲ နံပြေးလာရတာ...မောတောင်မောတယ်”

ရန်မျိုးစကားကြောင့် အကောင်အိုက မယုံသင်္ကာနဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘာမှ တော့ မပြောသေးဘူး။ အကောင်အိုက စဉ်း စားပြီး ရန်မျိုးကို အကဲခတ်နေတာ။

အဲဒီကောင်က ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ။ လူကြီးတွေဘာတွေ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လူနောက်...။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ကြပ်တတ်တယ်။ ခံရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ ရန်မျိုးဆိုရင် အားလုံးက မခံရအောင် သတိထားပြီး နေကြရတယ်။ အကောင်အိုက သူ့ကို အေးစက်စက်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

“ပြောစမ်းပါဦး...မင်း သယ်လာတဲ့ သတင်းကောင်းလေးကို”

“ဪ...အကောင်အိုရယ်...။ လေသံကြီးကလည်း အေးတိအေးစက်နဲ့ ...ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ လာပြောပြတဲ့ ဟာကို အကောင်အိုက မနွေးထွေးဘူး။ မဆွေဆီက အကောင်အိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ခု ရလာလို့ ဗျ။ ခင်ဗျား မသိချင်လည်း နေပေါ့...”

ရန်မျိုးစကားထဲမှာ ပါတဲ့ မဆွေဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် အကောင်အိုလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း အချိုးပါပြောင်းသွားတယ်။

“ညီလေးရန်မျိုး...မင်းကလည်း ငါ့ကို အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့ ကွာ။ ငါက မင်းကို အမြဲတမ်း နွေးထွေးပြီးသား...။ ကဲ...ရော့...ဒီမှာ မင်းပါ ချမယ်မှတ်လား...”

အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့ပေးတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဖားတာပေါ့လေ။ ဒါကို ရန်မျိုးကလည်း ပေါက်ပါတယ်။ သူက အကောင်အိုကို မဲ့ပြီးလေးပြီးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နဲ့ အထက်စီးနင်း ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“ရန်မျိုးရာ...ပြောမှာ ပြောစမ်းပါ...။ မဆွေက ဘာတဲ့ လဲ”

အားမလိုအားမရနဲ့ အကောင်အိုက စမေးတော့ ရန်မျိုးက လေသံကို

နှိမ့်ချလိုက်ပြီး...

“မဆွေက...ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ ရည်းစားရှိလားလို့ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်တယ်ဗျာ...သိလား”

အကောင်အိုရဲ့ မျက်နှာကြီးက အရက်ခိုးတွေ ဝေနေတဲ့ ကြားက ဝင်းပြီး လာပြီး မျက်လုံးပါ ပြူးထွက်လာတယ်။

“တကယ်...”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားက မယုံဘူးလား”

“အာ...အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ညီကလည်း မင်းကို ငါက ယုံပါတယ်။ ကဲ... လုပ်စမ်းပါဦး...အဲဒီတော့ မင်းက မဆွေကို ဘာပြန်ပြောခဲ့လဲ”

“လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ မတင်တင်မာနဲ့ အခြေအနေကရော...ဘယ်လိုလဲ”

ရန်မျိုးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် အောင်ကြီး(ခေါ်)အကောင်အိုတစ်ယောက် ချက်ချင်း ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားတယ်။ အဲဒါမှ တကယ့်ရှေ့ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က သူ မတင်တင်မာကို သွားကြောင်ခဲဖူးတာ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ အခု မတင်တင်မာက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ငြိသွားပါပြီ။ မတင်တင်မာက သူ့ကို ငြင်းခဲပေမယ့်လည်း အကောင်အိုက...အေးဆေးပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာက မတင်တင်မာ မဟုတ်ဘူး ။ ရမလားလို့ ကြံမိတာပါ။ သူ တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တာ မဆွေပဲ။

သူနဲ့ မဆွေတို့ မကြာခဏ ဆုံနေကျနေရာ လေးဟာ သူတို့ ရပ်ကွက်

ရုံးပဲ။ အကောင်အိုက ရပ်ကွက်ရုံးမှာ စာရေးလုပ်တယ်။ မဆွေတို့ အိမ်က သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဧည့်သည် အလာဆုံး၊ လူအဝင်အထွက် အများဆုံးအိမ်လို့ ပြောရမယ်။ အမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ လာသမျှ ဧည့်သည် တွေကို ဒိုင်ခံပြီး ဧည့်စာရင်းတိုင်ပေးရတာကတော့ အပျိုကြီး မဆွေပဲပေါ့။

အဲဒီတော့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ အကောင်အိုနဲ့ မဆွေတို့ ဟာ မျက်လုံးချင်း ဆုံပြီး ရင်ခုန်သံတွေ အချက်ပေးနေကြတာ ကြာပြီ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိမသာနဲ့ အထားပေးပြီး အကဲခတ်နေကြတာ။ ကံဆိုးချင်တော့ ရန်မျိုးက အဲဒါကို ရိပ်မိသွားပြီး အရောက်ပို့တော့တာပါပဲ။

အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို ရှင်းပြတာတွေ၊ ငြင်းချက်ထုတ်တာတွေ လုပ်မနေတော့ဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရှာပါတယ်။

“ညီလေးရန်မျိုး...အစ်ကိုကို တကယ်ပဲ သနားတယ်၊ ခင်တယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ တင်တင်မာနဲ့ အကြောင်းကို မဆွေ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ပေးထားပါကွာ။ ငါ့ညီ မနစ်နာစေရပါဘူး...နော်...ရန်မျိုး”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆိုရင်”

“ပြော...ပြော...ညီလေး၊ ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လဲ။ အစ်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒါဆိုရင်...အကောင်အိုက မဆွေကို ရည်းစားစာ ပေးရမယ်”

“ဟာ...ဘယ်လိုကြီးလဲ မင်းဟာက...”

“ဟုတ်တယ်...အကောင်အို။ ကျွန်တော်က အားလုံးကို သဘောပေါက်ပြီးသား။ စောစောက မတင်တင်မာကိစ္စ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်က

ခင်ဗျားကို စတာပါ။ အမှန်တော့...မဆွေဟာ ခင်ဗျားဆီက ချစ်ခွင့်ပန် လာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရှာတာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အနေအ ထားကို ခင်ဗျား... အသိဆုံးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မဆွေက ခင်ဗျား ဆီမှာ ရည်းစားရှိမရှိ စုံစမ်းခိုင်းနေတဲ့ ဥစ္စာ”

အကောင်အိုက ရန်မျိုးစကားကြောင့် တွေတွေကြီး စဉ်းစားနေလိုက် တယ်။ ရန်မျိုးပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေတာကိုး။

“အဲဒီတော့ ငါက မဆွေကို စာပေးရမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျ...အမြန်ဆုံးသာလုပ်...”

“အေး...ဒါဆိုရင် ငါ ဒီညပဲ ရုံးကို မဆွေ ဧည့်စာရင်းလာတိုင်ရင် ရ ည်းစားစာညှပ်ပြီး ပေးလိုက်မယ်”

ရန်မျိုးက ပြုံးမိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မဆွေက အကောင်အိုလက် ရေးကို သူသိတယ်လို့ ပြောသွားတာကိုး...။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရပ်ကွက်ရုံး စာရေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရေးဟာ ဧည့်စာရင်း တိုင်တဲ့ စာရွက်မှာ ပါ ပဲ မဟုတ်လား။ ရန်မျိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွားပြီး...

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး အကောင်အိုရ...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ဉာဏ်အမြော်အမြင် နည်းလှချည်လား။ ရုတ်တရ က်ကြီး...ခင်ဗျားက မဆွေကို အဲဒီလို စာသွားပေးရင် တစ်အချက်၊ မ ဆွေ ရှက်ပြီး ခင်ဗျားကို ပြဿနာ ထရှာနိုင်တယ်၊ နှစ်အချက်၊ မဆွေနဲ့ ပါလာတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီလိုစာပေးတာကို တွေ့သွားနိုင်တယ်။ သုံးအချက်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ရပ်ကွက်ရုံးထဲမှာ လူလ ယ်ကောင်မှာ ခင်ဗျား သိက္ခာကျပြီး အရှက်မြန်းမြန်း ကွဲမယ်...။ နားလ

ည်ရဲ့ လား...”

“ဒါဆို...ငါက စာကို ဘယ်လိုပေးရမှာ လဲ”

“ဒါလေးများ အကောင်အိုရာ...ကျွန်တော် ပေး,ပေးမှာ ပေါ့ဗျ”

အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို မယုံသလို ကြည့်တယ်။ ရန်မျိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း စိတ်ချ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ် မရှိဘဲ ငါ့ကို ဒီလောက်လိုက်လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အကောင်အိုက ရန်မျိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖွင့်မေးလိုက်တယ်။

“ငါ မင်းကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ရန်မျိုး”

“အကောင်အိုရဲ့ ဂစ်တာ ကျွန်တော့်ကို အပိုင်ပေးရမယ်”

သူ့ဂစ်တာ ပေးရမယ်ဆိုတော့ အကောင်အို နည်းနည်းတွေသွားတယ်။ ဂစ်တာက YAMAHA အမျိုးအစားဆိုတော့ သူလည်း နှမြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က မဆွေရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင် မိသွားပြန်တယ်။ မဆွေနဲ့ YAMAHA ဂစ်တာဟာ သူ့အတွေးတွေကို အပြိုင်လွန်ဆွဲနေလေရဲ့ ။

အဲဒီမှာ ရန်မျိုးရဲ့ အသံကြီးက ခြိမ်းခြောက်သလို ဖြတ်ဝင်လာတယ်။

“အကောင်အိုက...မတင်တင်မာကို တကယ်မေ့ပစ်လိုက်ပြီလားဟင်”

ရန်မျိုးရဲ့ မေးခွန်းကို အကောင်အို ပြန်မဖြေနိုင်ရှာတော့ပါဘူး။ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချပစ်လိုက်ပါတယ်။

“ရန်မျိုး...မင်း ငါ့ဂစ်တာကို ယူလိုက်တော့”

ဒီတော့မှ ရန်မျိုးကလည်း အလိုက်သိစွာနဲ့ မတင်တင်မာဆိုတဲ့ နာမ

ည်ကို လုံးဝထပ်မထွက်တော့ ပါဘူး။ ရန်မျိုးက ဂစ်တာ ရသွားပြီဆို တော့ အရမ်းပျော်သွားပြီ။ သဘောလည်း ကောင်း လာပြီ။

“အကောင်အို...မဆွေအတွက် အခုချက်ချင်း ရည်းစားစာ ရေးတော့ ဗျာ”

“အာ...ငါမရေးတတ်ဘူးကွ။ ပြီးတော့ အရက်ဆိုင်ကြီး...မှာ ။ ကို ယောလှက သူ့ဆိုင်မှာ အရက် မသောက်ဘဲ စာရေးနေရင် ကြိုက်မှာ မ ဟုတ်ဘူး ။ ဟို...ကဗျာဆရာ ကြည်အေးဆိုတဲ့ လူကိုတောင် ဆိုင်ထဲမှာ ကဗျာတွေရေးရေးနေလို့ ငေါက်ပစ်တာ”

“အဲဒီကဗျာဆရာက သူ့ဆိုင်က စားပွဲခင်းတွေပေါ်မှာ လျှောက်ရေး တာကိုးဗျ။ ကိုယောလှက ငေါက်မှာ ပေါ့။ အခု ကျွန်တော်တို့ က စက္ကူ ပေါ်မှာ ရေးမှာ ...ရှေ့...ဒီမှာ ရေး”

ရန်မျိုးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ စာအုပ်နဲ့ ဘောလ်ပင်ကို ထုတ်ပေး လိုက်ပါတယ်။ အကောင်အိုက အရက်တစ်ခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ မော့ချလိုက်ပြီး ငြင်းတယ်။

“မရေးတတ်ပါဘူးဆိုကွာ...”

“ကဲ...ရေးစမ်းပါ။ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ်။ ခင်ဗျားက လိုက်ရေး ...ဟုတ်ပြီလား”

“အေး...အဲဒါဆိုလည်း ခေါ်ကွာ။ ငါရေးမယ်”

“သို့.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....

အဲဒီလို မလုပ်လို့ လည်း ...မရတော့ဘူးလေ။ မဆွေက အကောင်အို
ရဲ့ လက်ရေးကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးတယ်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား
။

*

(၃)

ဆောင်းက နိုဝင်ဘာကုန်ခါနီးမှာ ပိုမို အသက်ဝင်လာရဲ့ ။ အအေးဓာတ်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြန့်ကျက် နေရာယူထားကြတယ်။ မနက်ကိုးနာရီကျော် လာပြီဖြစ်ပေမယ့် မြူနှင်းတွေက သူတို့ ရပ်ကွက်လေးကို အုံ့မိုးနေဆဲပါ။

ရန်မျိုးက မဆွေကို အကောင်အိုရဲ့ စာ ပေးဖို့ တက်ကြွနေပါတယ်။ တက်ကြွနေမှာ ပေါ့။ စာက သူ့လက်ထဲကို မနေ့ညနေကတည်းက ရောက်နေပြီကိုး။ ဒါမှ လည်း မဆွေကို ပြေပြေလည်လည် ရင်ဆိုင် နိုင်မှာလေ။ သူက နောက်ပြောင်ချောက်ချပြီး ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာဖွေတတ်သူ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ဖက်လူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရအောင်ပြန်အဖတ်ဆယ် ပေးတတ်တဲ့ အကျင့်လေးတော့ ရှိပါတယ်။

အခုဆိုလည်း မဆွေကို ဟိုနေ့က မီးမီးရှေ့မှာ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်ခဲ့မိလို့ ဒီနေ့ အကောင်အို ဆီက ရည်းစားစာအစစ်ကို သူက ရအောင် ယူဆောင်လာပေးခြင်းနဲ့ ပြန်လည်ကူညီနိုင်တော့မှာ ပါ။ ပြီးတော့ ရန်မျိုးက မဆွေကို နည်းနည်းလန့်တယ်။ မနေ့က မဆွေလက်ချက်နဲ့ သူ့နားရွက်လေး နီရဲပြီး ရောင်ကိုင်းခဲ့ရသေးတာကိုး။

ဒါပေမဲ့...အခု သူ့ဆီက အကောင်အိုစာကို မဆွေဖတ်ရရင် ပြန်ပြီး ကျေလည်သွားမှာ ပါ။ အပျိုကြီး နဲ့ လူပျိုကြီး သူ့စနက်ကြောင့် ကြိုက်သွားကြရင်လည်း အေးတာပဲ။ ရန်မျိုးက အဲဒီအတွေးကြောင့်

ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အမှတ်မထင် ဝင်တိုက်ချ လိုက်ပါတယ်။

“ဝုန်း”

“အမေ”

“အမယ်လေး...ပူလိုက်တာ...အား...လားလား”

အဖြစ်အပျက်က ဆယ်စက္ကန့်လောက်လေး အတွင်းမှာ မြန်ဆန်လွန်းစွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို မုန့်ဟင်းခါး ပါဆယ်ဝယ်လာရင်း ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူမကိုယ်လုံးက ဝဝပြည့်ပြည့်လေး။ နောက်ပြီးတော့ မျက်လုံးကလည်း ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့ကို စိုးရိမ်အားနာနေပုံပါပဲ။

“ဟယ်...ဒုက္ခပဲ...အရမ်းပူသွားလားဟင်။ ဟင်းရည်တွေလည်း ပေကုန်ပြီ။ ကျွန်မ ခလုတ် တိုက်မိသွားလို့ ပါရှင်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်...မတော်တဆဖြစ်တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း တွေးငေးနေမိတာကိုး...။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

သူတို့ ဖြစ်နေတဲ့ နေရာက မဆွေတို့ အိမ်နားမှာ ပါ။ မဆွေတို့ က အိမ်မှာ ပဲ အကြီးစားကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ မဆွေက ခေါင်သူကြီးပေါ့။ ဒီအချိန်ဆို မဆွေက ဆိုင်မှာ သေချာပေါက်ရှိ တတ်တာမို့ ရန်မျိုးက စာပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ။

“ရှင်က ဘယ်ကို လာတာလဲဟင်။ ဟိုလေ...အိမ်ဝေးလို့ ရှိရင် ဒီနား

လေးက ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ပေနေတာတွေ ရေဆေးလိုက်ပါလား”

“ဪ...ကျွန်တော်က ဒီနားက အသိတစ်ယောက်ဆီ လာတာပါ။ မင်းက ဒီလမ်းထဲမှာ နေတာလား”

“ဟုတ်...”

ဒီရပ်ကွက်မှာ ရန်မျိုး မသိတဲ့ လူ၊ ရန်မျိုးကို မသိတဲ့ လူဆိုတာ ယူရေ နီယံထက် ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ရန်မျိုး သူမကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတာပါပဲ။

သူတို့ နှစ်ယောက် လမ်းထဲကို အတူတူ လျှောက်ဝင်လာခဲ့မိကြတယ် ။ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူလိုလို ရပ် တန့်သွားတယ်။ နောက်တော့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို မေးခွန်းကို ယ်စီ မေးလိုက်ကြပါတယ်။

“မင်းနေတာ ဒီအိမ်လား”

“ရှင်လာတာကရော...ဒီအိမ်လား”

နှစ်ယောက်လုံးက အဖြေကို ခေါင်းညိတ်ပြီးတော့ ဖြေလိုက်မိကြပြန် တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အသီးသီး အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေကြဆဲမှာ အသံ တစ်သံက သူတို့ ကြားထဲကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ဝင် လာပါတယ်။

“ဟောတော့်...နင်တို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာတုန်း။ ရန်မျိုးရယ်... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေရေလို့ ပါလား”

အသံပိုင်ရှင်က ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ၊ မဆွေပေါ့။

ရန်မျိုး ဘာမှ မပြောခင်မှာ ဘဲ ကောင်မလေးဆီက စကားသံ ထွက် လာတယ်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီဆွေ...။ သမီးခလုတ်တိုက်မိပြီး မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်တွေ သူ့အပေါ် ဖိတ်ကုန်တာ”

“ဖြစ်ရမယ်...ညည်းကတော့...။ ရောက်လေရာအရပ်မှာ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ။ ရန်မျိုး...ဒီတစ်ခါတော့ နင် ခံလိုက်ရပြီ။ အဲဒါ...လူတကာကို ဒုက္ခလိုက်ပေးနေလို့ နင် ဝဋ်လည်တာ”

မဆွေက သူ့ကို ကြုံတုန်း နှိပ်ကွပ်တယ်။ ကောင်မလေးက အိမ်ထဲကို လှစ်ခနဲ ဝင်သွားတယ်။ မဆွေက လူလစ်တာနဲ့ သူ့ဆီက အကောင်အိုစာကို တောင်းပါတော့တယ်။

“ရန်မျိုး...ဘယ်မှာ လဲ စာ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာတဲ့ စာကို သူက ချက်ချင်းပဲ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ရှေ့...”

မဆွေက စာကို အပေါ်အင်္ကျီ အတွင်းဘက်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး အမြန် ဖွက်လိုက်ပါတယ်။ မဆွေမျက်နှာမှာ ပန်းရောင်သမ်းသွားတယ်။ အချစ်စိတ်က လူကို နူးညံ့သွားစေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ရန်မျိုးကို အရှက်သည်းနေတဲ့ ပုံနဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောပါတယ်။

“ဒီကိစ္စကို နင်...သူများ တွေ လျှောက်မပြောနဲ့ နော်”

“စိတ်ချပါ”

ရန်မျိုးရဲ့ တုံ့ပြန်စကားက သိပ်စိတ်မပါသလိုပဲ။ စိတ်မပါဆို သူ့စိတ်တွေက စောစောတုန်းက အိမ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ဖောင်းဖောင်း၊ ကစ်ကစ် ကောင်မလေးဆီ ပါသွားတာကိုး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရန်မျိုးက အံ့သြနေမိတယ်။ ဘာမှ ကြိုက်လောက်စရာ၊ ကြွေလောက်စရာ မရှိတဲ့ ဖက်တီးမ

လေးကိုများ ဒါမျိုးဖြစ်စရာလား။

“ဟူး...”

ရန်မျိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ မဆွေကတော့ သူ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို မရိပ်မိပါဘူး။ အကောင်အိုစာကြောင့် သူ့ ဘာသာသူ ရင်တွေခုန်နေတာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ကောင်မလေးက အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်လာပါတယ်။ လက်ထဲမှာ ရေတစ်ပုံးနဲ့ ဆပ်ပြာခွက်လည်း ပါလာတယ်။

“ရော...ဒီမှာ ရေဆေးလိုက်နော်”တဲ့ ။

ရန်မျိုးက သူမ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ပေနေတဲ့ နေရာတွေကို ရေနည်းနည်းဆေးလိုက်တယ်။ နောက် သူမက ရန်မျိုးကို အပူလောင်ရင် လိမ်းတဲ့ ဆေးဘူးလေးတစ်ဘူး ပေးပြန်တယ်။ သူက ချက်ချင်း မလိမ်းဘဲ ဆေးဘူးကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်ပြီး ‘အိမ်ကျမှ ပဲ လိမ်းတော့မယ်’ လို့ ပြောတော့ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

သူ့လို ဗလွတ်ရွတ်တတ်နေတဲ့ ကောင်မျိုးက ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပေါ် လေးနက်ချင်မိတာ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။

အပျိုကြီးမဆွေက သိနှင့် ပြီးသား သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တရားဝင် အောင် မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အပျိုကြီးဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ။ သိပ်ကို တရားဝင်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ကြတာ။

“ရန်မျိုး...ဒါ ငါ့အစ်မကြီးက မွေးတဲ့ သမီး...။ ငါ့တူမလေးပေါ့။ နာမည်က ရွက်ဝါတဲ့ ။ သူတို့ မိသားစုက မနေ့ကမှ သရက်က ပြောင်းလာကြတာ။ သူ့အဖေက...အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ဦးစီးမှူးလေ။ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ လည်း တာဝန်ကျရာ လျှောက်ပြောင်းနေရတာပေါ့။ ရွက်ဝါ...သူက ရန်

မျိုးတဲ့ ။ ဒီရပ်ကွက်မှာ တော့ စူပါစတားပဲ။ လူတိုင်းက အော့ကြောလန် ...”

အော့ကြောလန်ဆိုတော့ သူမက ပထမ နည်းနည်းတွန့်သွားတယ်။
နောက်မှ မသိမသာလေး ခေါင်းကိုညိတ်ပြတယ်။

နာမည်လေးက ရွက်ဝါတဲ့ ။ သူမအဖေက အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ဦးစီး
မှူးဆိုပဲ။ မတော် သူမကို အမှုလုပ်လို့ အဖမ်းခံရရင် ခက်မယ်။ လူပုံစံက
တော့ ဝဝဖောင်းဖောင်းအိအိလေး။ ရွက်ဝါ...ရွက်ဝါ... ရွက်ဝါ။

ရန်မျိုးက သူမနာမည်ကို စိတ်ထဲကနေ ခေါ်ကြည့်နေမိတယ်။
အဲဒီမှာ တင် သူ့ရဲ့ နောက်ချင် ပြောင်ချင်တဲ့ ဗီဇက ရုတ်ချည်းပေါ်လာတ
ယ်။

“အင်း...နာမည်လေးက ရွက်ဝါတဲ့ ။ ရွက်ဝါဆိုတော့...

‘ရွာဝက်’ပေါ့နော်။ ရွက်ဝါ...ရွာဝက်...ဟဲ ဟဲ ဟဲ...”

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းစူသွားတယ်။ သေချာပါ
တယ်။ သူ့ကို သူငယ်ချင်း အသစ်လေးက ကောက်သွားပြီပေါ့။ မဆွေက
‘ရွာဝက်’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သဘောကျပြီး ရယ်တယ်။

သူမက သူ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။ နောက်
တော့ သူမက ခြေထောက်ကို ဆောင့်ဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားပါတော့
တယ်။

အဲဒီလိုကျပြန်တော့လည်း တကယ့်ဝက်ပေါက်လေးလိုပါပဲ။ အိပဲ့...
အိပဲ့နဲ့ ...ဝက်အိပဲ့လေးပေါ့။

